

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
ΟΚΑΠΕΤΑΝ
ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο νεαρός Άγγλος Ιωνάθαν Άρκερ μεταβαίνει κατ' εντολήν του προϊσταμένου του εις τὰ Καρπάθια, ἐν Τρανσυλβανία, εἰς τὸν πύργον τοῦ κόμητος Δράκουλα, ὅπως συνηνοσθῆ μετ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀγορὰν οἰκίας ἐν Δουδίω, πρὸς κρήσιν τοῦ Δράκουλα. Μόλις δὲ μὴς φθάνει εἰς τὴν Βιστρίτσαν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν κόμητα εἰς τὸν πύργον του, εἰ χωρικοὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Τρέμουν καὶ φοβιοῦν, ἀκούοντες τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Δράκουλα, σαυροκοποῦνται, τὸν συμβουλεύουν νὰ μὴ μετῆ εἰς τὸν πύργον, ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νὰ τοῦ ἐξηγήσων καὶ τὸ γιατί. Ο Ἰωνάθαν Άρκερ, ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, ὡς Άγγλος, μεταβαίνει. Ἀναχωρεῖ νύκτα ἐφ' ἀμαξίης, διὰ μέσου βροχίας, καὶ εἰς τὸ στενὸν τοῦ Βόργου, ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ κόμητος τὸν παραλαμβάνει καὶ τὸν φέρει εἰς τὸν πύργον. Φυσᾷ καὶ χιονίζει. Κοπάδια λύκων τοὺς πολιορκοῦν. Ο Ἄρκερ βλέπει ἐντροχίως τὸν ἀμαξηλάτην νὰ κατεβαίνει τῆς ἀμαξίης καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς λύκους μετ' ἀπλᾶς χειρονομίας. Κατεβαίνει τακτικὰ σ' ὄλο τὸ ταξίδι μέσα στὸ σκοτάδι, χάνεται, ξαναγυρίζει, κάμνει περιεργὰ σημεῖα. Οἱ λύκοι τρομάζουν καὶ εὐρυσταίνονται πένθιμα. Ο Ἄρκερ φοβικῶς. Τέλος φθάνουν στὸν πύργον, σκοτεινὸ, ξεριπωμένον, τεράστιον. Ο ἀμαξηλάτης τὸν ἀφίνει μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα, μόνον, καὶ φεύγει. Σὲ λίγο ὁ κόμης τοῦ ἀνοίγει. Φιλοξενεῖται στὸν πύργον, ὅπου δ' αὐτὸ φαίνονται ἀλλόκοτα καὶ μυστηριώδη. Ο κόμης εἶνε περιεργὸς ἄνθρωπος, ζῆ τὴν νύκτα, δὲν τρώγει, ἔχει χεῖρας παγωμένας ὡς νεκρῶς, μορφήν ἀλλόκοτην, πνοὴν μυρίζουσαν σαπίαν. Ο Ἄρκερ ἀνακαλύπτει ἀκόμη ὅτι στὸν πύργον δὲν ὑπάρχει ἄλλη ψυχὴ ζῶσα, πλὴν τοῦ κόμητος. Τὰ περισσότερα δωμάτια εἶνε κλειδωμένα. Ο νέος ἀνακαλύπτει ἐπίσης ὅτι εἶνε φυλακισμένος στὸν πύργον, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν. Τὰ ἀλλόκοτα καὶ μυστηριώδη γεγονότα συνεχίζονται. Ο Ἄρκερ φοβεῖται, μετανοεῖ διότι ἐπισκεφθῆ τὸν πύργον, τρέμει...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἀνοίξας τὸ βαρὺ παράθυρον, τὸν ἐπέταξε ἔξω μετὰ μιὰ ἀπότομη κίνησι τῆς τρομερᾶς χειρὸς του. Τὸ ἀτυχο καθρεφτάκι μου ἔπεσε στής πλάκας τῆς αὐτῆς καὶ ἔγινε χ'λια κομμάτια.

Κατόπιν ὁ κόμης ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξει. Ὅταν σὲ λίγο ἐμπήκα στὴν τραπεζαρία, τὸ πρόγευμά μου ἦταν ἔτοιμο, ἀλλ' ὁ κόμης ἔλειπε. Εἶνε πράγματι ἀλλόκοτον. Δὲν εἶδα ἔως τῶρα τὸν κόμητα νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ. Θὰ εἶνε φαίνεται πολὺ ἰδιότροπος ἄνθρωπος...

Ἐπρωγευματικά καὶ ἀνέβηκα μιὰ μικρὴ σκάλα ποῦ μ' ἔφερε σ' ἓνα ὑψηλὸ δῶμα τοῦ πύργου. Ἡ θέα ἦτο μεγαλοπρεπὴς ἀπὸ κεῖ πάνω καὶ ἔμεινα ρεμβάζων.

Εἶδα πὸς ὁ πύργος εἶνε χτισμένος στὸ χεῖλος τρομεροῦ κρημνοῦ. Ἀπὸ κεῖ ποῦ στεκόμουν, τὸ ὕψος, ὡς κάτω, ἦτο χιλίων ποδῶν, ὕψος πύργου καὶ κρημνοῦ, κρημνοῦ τρομεροῦ.

Γύρω ἀπλώνεται ἡ πυκνὴ πραιναδί. Ποτάμια, ρυάκια, ἀλλὰ καμμία κατοικία.

Δοκίμασα τῆς ἄλλης πόρτες τοῦ πύργου καὶ τῆς βρήκα κατὰ κλειστές. Ἀρχίζω νὰ υποψιάζωμαι πὸς εἶμαι δεσμώτης μέσα στὸ τρομερὸ αὐτὸ κτίριον.

Ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ μου!

ΚΕΦ. Γ'

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ

(Συνέχεια—Στενογραφικῶς)

«...Ὅταν ἀνεκάλυφα πὸς εἶμαι φυλακισμένος μέσα στὸν πύργον, ἓνα εἶδος λύσεως μὲ κατέλαβε. Δοκίμασα ν' ἀνοίξω διάφορας πόρτας, μὰ ἐσάθη ἀδύνατον. Εἶνε ὅλες κ'λά κλειδωμένες, βαρεῖες, σκουριασμένες, σὰν νάχουν πολὺ καιρὸ ν' ἀνοίξουν. Κύτταξα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα. Δυστυχῶς τὸ ὕψος εἶνε τρομερὸ. Ἐπειτα ἀπ' ὄλα αὐτὰ καταρῶμαι τὴν ὥρα ποῦ ἤρθε νὰ κλεισθῶ ἐδῶ μέσα.

Ἐκάθητα καὶ σκέφτηκα μετὰ ψυχραιμία τί πρέπει νὰ κάμω καὶ ἀποφάσισα νὰ μὴ δεῖξω στὸν κόμητα πὸς ἐνόησα τίποτε. Θὰ προσέχω ὅμως σ' ὄλα καὶ θ' ἀγρυπνῶ.

Ἐνῶ τὰ σκεπτόμουν αὐτά, ἄκουσα τὴν πόρτα κάτω ν' ἀνοίγῃ καὶ ἐνόησα πὸς ὁ κόμης ἐγύρισε. Δὲν ἤλθε ὅμως κατ' εὐθείαν σὲ μένα.

Σηκώθηκα καὶ ἐγὼ σιγοπατώντας καὶ κρυφοκύτταξα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Τὸν εἶδα νὰ στρώνῃ μόνος του τὸ κρεβάτι μου. Κατόπιν πέρασε στὴν τραπεζαρία καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ ἐτοιμάξῃ τὸ δεῖπνον.

Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἐνόησαν τὴν ἀρχικὴ ὑποψία πὸς δὲν ὑπάρχει μέσα στὸ σπίτι ἄλλη ψυχὴ, ἐκτὸς ἀπὸ μένα καὶ αὐτόν. Ἄρα καὶ ὁ ἀμαξηλάτης, ποῦ μ' ἔφερε στὸν πύργον, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ κόμης.

Τὶ σημαίνουν ὅμως ὄλα αὐτά; Ποιὸς εἶνε αὐτός ὁ ἄνθρωπος; Πὸς ἔαμνε τοὺς λύκους νὰ τρέμουν καὶ νὰ ὑποχωροῦν μόνον μετὰς χειρονομίας του; Γιατί ὄλοι στὴ Βιστρίτσα μ' ἐσυμβούλευαν νὰ μὴ ρθῶ στὸν πύργον; Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ἀνακαλύψω, ἀλλὰ μετὰ τέχνην καὶ προσοχί.

Μεσάνυχτα.—Συνωμίλησα διὰ μακρῶν μετὰ τὸν κόμητα. Μοῦ διηγήθη τὰ τῆς οἰκογενείας του μετὰ ἐνθουσιασμόν. Μοῦ ἐξιστόρησε μάχας παλαιὰς μετὰ ζωηρότητα, σὰν νὰ παρῆσθαι ὁ ἴδιος εἰς αὐτάς. Διὰ τοὺς προγόνους του καὶ τὸν ἑαυτόν του οὐλεῖ μετὰ ὑπερηφάνειαν, ὡς νὰ πρόκειται περὶ Βασιλέων. Ἐβλάδιεν ὀμιλῶν ἐπάνω κάτω καὶ ἐχειρονομοῦσε καὶ τὸ δάπεδον ἐσείετο. Φαίνεται νὰ ἔχῃ τρομακτικὴ δύναμι! Τέλος ἐστάθη καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἡμεῖς αἱ Ζεκέλυοι πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα, διότι εἰς τὰς φλέβας μας ρεεῖ τὸ αἷμα πολλῶν ἀνδρείων φυλῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπάλασαν ἐπὶ εἴη κατὰ τὸν ἐχθρῶν ὡς λέοντες.

Ἡ συζήτησις αὐτὴ ὑπῆρξε μακρά, ἐκράτησεν σχεδὸν ὡς τὸ πρωῖ. Ὁ κόμης εἶχε ἀνάψει ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ μοῦ ἀφηγήθη ἐξαιρετὰ πράγματα περὶ τῶν προγόνων του.

12 Μαΐου.—Πὸς ν' ἀρχίσω; Καὶ τί νὰ πρωτογράψω; Κάμνω ὀπωδητότε κουράγιον καὶ προσθέτω στὸ ἡμερολόγιόν μου τὰς κάτωθι γραμμάς:

Χθὲς τὸ βράδυ ὁ κόμης ἤλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπως πάντα, ὄργα. Ἀφοῦ ἐκάθησε, ἄρχισε νὰ μ' ἐρωτᾷ διάφορα πράγματα σχετικῶς μετὰ τὴν ἑσῶν ἐνός ξένου εἰς τὸ Δουδίνον. Τοῦ ἀπαντοῦσα προθύμως εἰς ὄλα. Τέλος μ' ἐρώτησεν ἂν ἔγραψα εἰς τὸν προϊστάμενόν μου κ. Χῶκινς ἡ πρὸς κανένα ἄλλον, ἀπὸ τῆς ἀφίξέωσός μου στὸν Πύργον. Τοῦ ἀπήντησα ἀρνητικῶς. Τότε ἀκούμπησε τὸ χεῖρόν του στὸν ὄμο μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει γράψατε τῶρα, νεαρέ μου φίλε, γράψατε πρὸς τὸν φίλον μας κ. Χῶκινς καὶ σ' ὁποιοὴν ἄλλοτε ἄλλον θέλετε καὶ εἰδοποιήστε τους ὅτι θὰ μέινετε μαζί μου ἓνα μῆνα ἀκόμη ἀπὸ σήμερον.

Μόλις ἄκουσα τὴν πρότασίν του, νὰ μένω ἓνα μῆνα μαζί του, ἡ καρδιά μου ἐπάγωσε.

—Ἐπιθυμεῖτε νὰ μένω τόσο πολὺ; τὸν ρώτησα.

—Τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ, μοῦ ἀπήντησε, καὶ δὲν θὰ δεχθῶ καμμίαν ἀρνησίν. Ὅταν ὁ προϊστάμενός σας σὰς ἔστειλεν ἐδῶ, τὸ ἔκαμε γιὰ τὰς ὑποθέσεις μου καὶ συνεπὸς μοῦ ἀνήκετε.

Τὶ ἠμποροῦσα νὰ κάμω; Μήπως δὲν ἤμουν αἰμαλώτος του; Ἐξ ἄλλου δὲν ἤθελα καὶ νὰ φέρω δυσκόλιας εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ προϊσταμένου μου κ. Χῶκινς. Καὶ συγκατένευσα.

Ὁ κόμης ποῦ με κυττοῦσεν ὄλη αὐτὴ τὴν ὥρα κατὰμματα, ἀντελήφθη τὴ στενοχώρια μου καὶ τὴν ὀργήν μου. Ἡμέρψε, μ' ἐχτύπησε φιλικῶς στὸν ὄμο καὶ μοῦ εἶπε μετὰ καλοσύνην δῆθεν καὶ ἐνδιαφέρον:

—Σὺς παρακαλῶ, καλέ μου νεαρέ φίλε, νὰ μὴ ὀμιλῆς σὲς ἐπιστολάς σας γιὰ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεώς μου. Ἀρκεῖ νὰ λάβουν οἱ δικοὶ σας τὰς ἐπιστολάς σας καὶ αὐτὸ θὰ τοὺς πείσῃ πὸς εἶστε καλά. Ἔτσι;

Συγχρόνως μοῦ ἔδωκε τρεῖς κόλλες ἐπιστολῆς πολυτελεστάτες.

Οἱ πρόγονοί μου ὑπῆρξαν γενναῖοι πλεμισταί.

οχι όμως και φάκελλα. "Αρα θα διάβαζε τα γράμματά μου όταν θα του τα έδιδαν να τα ταχυδρομήσει και γι' αυτό απέφυγα να γράψω τίποτε το ιδιαίτερο είτε στο Χόκινς, είτε στη μηνηστή μου Μίναν. Έσκόπευα όμως να βρω τρόπο να τους γράψω ιδιαίτερώς.

"Όταν έτελειώσα τας επιστολάς μου, τας έδωσα στον κόμητα. Αυτός κρατούσε εν τῷ μετοξύ διάφορες σημειώσεις, συμβουλευόμενος τα βιβλία της βιβλιοθήκης του. "Επήρε κατόπιν τα γράμματά μου, τα έπλάκασε με το μελανοδοχείο μαζί μ' άλλα δικά του και βγήκε για μία στιγμή έξω.

Χωρίς να χάσω καιρό σηκώθηκα και κύτταξα να δω πού γράφει. "Η μία τῶν επιστολῶν του όσην θύνητο πρὸς τὸν Σαμουήλ Υ. Μπίλλικκτον, άριθμ. 7, «Ημισέληνον» εις Ουόιτμπυ, ή άλλη πρὸς τὸν κ. Λάιτνερ εις Βόρναν, ή τρίτη πρὸς τὸν Κούις και Σια εις Λονδίνον και ή τετάρτη πρὸς τοὺς κυρίους Κλόπστοκ και Μπίλροϋτ τραπεζίτας εις Βουδαπέστην.

Είχα διάθεσι και να διοβάω τι έγγραφε, μα τὸν άκουσα να ε πιστρέφει. Εισηγήθη κρατώντας μια ακόμη επιστολή στο χέρι, τής εκλεισε όλες σε φάκελλα, κόλλησε τα γραμματόσημα και φεύγοντας μου ειπε:

—Με συγχωρείτε πού φεύγω, αλλά έχω πολὺν εργασιαν να κάμω άπόψε ιδιαίτερώς. Θα βρῆτε εδῶ ο τι σας χρειασθή.

Πριν κλειση την πόρτα ξαναγύρισε και μου ειπε:

—Θα σας συμβουλευσω, άκριβέ μου νεαρό φίλε, θα σας το συστήσω με όλη μου την σοβαρότητα, να μη μπήτε ποτε σ' άλλο δωμάτιο του πύργου εκτός αυτών εδῶ και πρὸ παντός να μη κοιμηθήτε εις άλλο δωμάτιον εκτός του κοιτῶνά σας. "Ο πύργος είναι πολαιός και έχει κακά όνειρα δια τὸν ἄφρονος! Σκεφθήτε το καλά

αυτό πού σας ειπα. "Αν σας πόρη καμιά φορά ο ύπνος, κοιμηθήτε εδῶ ή τρέξετε στον κοιτῶνά σας. "Ετσι θα εἰσθε άσφαλής. Διαφορετικά....

"Εκαμε κατόπιν μίαν χειρονομίαν ὡς να ήθελε να ειπῃ «εγὼ νίπτομαι τὰς χεῖρας δι' ο τι συμβῆ» και άπῆλθε.

Βραδύτερον. —Τί κίνδυνος να ὑπόρχον ἄρα γε εις τὰ άλλα διαμερίσματα του πύργου; Τι ὑπόρχει ἐκσὶ; Είναι δυνατὸν ὅμως να εἶναι τίποτε τρομερότερον του κόμητος; "Ας λέγη ο τι θέλει. Θα κοιμῶμαι ὅπου θελήσω, ἀρκεί να μην εἶναι αὐτὸς παζών.

Δια πᾶν ἐνδεχόμενον ἐκρέμασα τὸν σταυρὸν του λαίμου μου εις τὸ κρεβάτι μου. "Ετσι θα με προφυλάσση ἀπο κάθε κακό.

"Αψησα και ἐπέρασε ὀλιγη ὥρα και ἐβγήκα πάλιν ἀπο τὸν κοιτῶνά μου. Γύρω ήτο ήσυχία. "Ανέβηκα μια στενή πέτρινη σκάλα και βρέθηκα σταίς ἐπάλξεις του πύργου. "Από κει πάνω τὸ θέαμα ήταν ὑπέροχο. "Εκάθησα και ἀνέπνεα τὸν καθαρόν ἀέρα, σάν φυλακισμένος πού ήμουν πλέον.

"Εκύτταξα τή φύσι λουσμένη στο μελιχρό φῶς του φεγγαριου. Καθὼς ἐσκυβα ὅμως, αντίκρυσα μια ἀλλόκοτη σκιά κάτω ἀπο τὸ μέρος πού βρισκόμουν, ἐκὶ ἀκριβῶς πού ὑπέθετα πῶς θα ήσαν τὰ παράθυρα τῶν διαμερισμάτων πού ἔμενος ὁ κόμης. Κρύφτηκα ἀμέσως στη γωνία του τοίχου και κρυφοκύτταξα.

Τι εἶδα τότε;

Θεέ Παντοδύναμε! "Επουράνιε Θεέ! Παναγία Παρθένος!

Εἶδα να προβάλλη ἀπο ένα σκοτεινὸ παράθυρο τὸ κεφάλι του κόμητος. Δὲν ἔβλεπα τὸ τρομερὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ τὸν ἐγγώρισα ήταν αὐτός. Τὸν παρακολουθοῦσα με χτυποκάρδι και εἶδα κατὶ τὸ ἀλλόκοτο και ἀνεξήγητο. "Ο κόμης σύρθηκε ὀλόκληρος ἔξω ἀπο τὸ παράθυρο και ἄρχισε να κατεβαίνῃ τὸ τοίχο του πύργου πρὸς τὸ τρομερὸ κρημνὸ, με τὸ κεφάλι κάτω, σάν σαῦρα ή σάν φεῖδι. "Εγάττωνε τὰ χέρια του στα χαλάσματα του τοίχου του πύργου. "Ο ἀέρας ἀνέμιζε τὰς ἄκρες τής ρεντιγκότας του, πούμοιαζαν με φτερά.

Στὴν ἀρχή δὲν πίστευα στα μάτια μου. "Ηταν δυνατόν αὐτό;

Και ὅμως δὲν ἔκαμνα λάθος.

"Ηταν αὐτός!

"Αλλὰ τότε τί εἶδους ἀνθρωπος ήτο ὁ κόμης, δια να δύναται να ἐκτελή τὰ μεσάνυχτα αὐτοῦ του εἶδους τὰς καταβάσεις ἀπο τὸν πύργον;

"Ητο ἀνθρωπος ή τίποτε ἄλλο;

Μόνον μια σαῦρα θα ήμποροῦσε να κατέλθῃ, με τὸ κεφάλι κάτω, ένα τοίχον τῶσον ὑψηλόν, ὑπεράνω φοβεροῦ κρημνου.

Τρόμος ἀπερίγραπτος με κατέλαβε.

Δὲν γνωρίζω πλέον τί να πρᾶξω και πῶς θάτελειώσω ὅλα αὐτά.

15 Μαΐου.—Εἶδα πάλι ἄποψε τὸν κόμητα να κατεβαίνῃ κατὰ τὸν ἴδιο τρομερὸ τρόπο ἀπο τὸν πύργο. "Εχόθησε πρὸς τὰ ἀριστερά και ἔσκυβα να ἰδῶ ἂν τρύπωσε σε κανένα ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἄλλο πατώματα, πειδ κάτω εὐριακόμενου. Δὲν μπόρεσα ὅμως να δω τίποτε. "Η ἀπόστασις ήταν πολὺ μεγάλη.

"Αντελήφθη ὅμως ὅτι ὁ κόμης ἀπῆλθε του πύργου, ἄγνωστον πού και ἀπεφάσισα να κατέβω και ἐγὼ ἀπο κει πάνω πού βρισκόμουν και να ἐξερευνήσω τὸν πύργον.

"Εφθάσα στη τραπεζορία, πήρα την ἀσημένια λυχνίαν και ἀρχισα να δοκιμάζω τής διάφορες πόρτες του πύργου. "Ησαν όλες κλειδωμένες. Κατέβηκα τότε την πέτρινη σκάλα πού ἔφερα στα κάτω πατώματα και στην αὐλή. "Ετσι ἐφθάσα στη μεγάλη πόρτα, ἔξω ἀπο τὴν ὅποια περιμένα τὸ πρώτο βράδυ τής ἀφίσεώς μου στον κατηραμένο αὐτὸν πύργο.

Εἶδα πῶς θα μπορούσα να τραβήξω εὐκόλα τής ἀλυσίδος και τής βερρειές ὀμπόρες πεῦ την ἔκλειαν. Δυστυχῶς ὅμως κ' ἂν τὸ ἔσκυνα αὐτό, πάλιν δὲν θα κατώρθωνα να ἀνοίξω, γιατί ή πόρτα ήταν ἐπὶ πλέον κλειδωμένη και τὸ κλειδι ἔλειπε.

"Εσκέφθηκα κατόπιν αὐτοῦ να παραφυλάξω, να βρῶ τὸ διαμρίσμα του κόμητος ἀνοιχτὸ, να μπῶ να πάρω τὸ κλειδί, ν' ἀνοίξω και να δραπέτευσω.

"Εν τῷ μεταξύ, για να παρηγορηθῶ, συνέχισα τής ἐρευνές μου. Γύρισα διαφόρους διαδρόμους και ἀνεβοκατέβηκα διάφορες σκάλες του τεραστίου πύργου, δοκιμάζοντας πάντα τὰς πόρτες πού συναντοῦσα.

"Ηταν κλειδωμένες όλες πλην δύο. "Ανοίξα και μπήκα εἰς δύο μικρά δωμάτια, μα δὲν εἶδα σ' αὐτὰ τίποτε τὸ περίεργο. "Ηταν πνιγμένα στη σκόνῃ, με πολυτελή ἐπιπλα του παλῆου καιροῦ, ἀλλὰ και καταφωγμένα ἀπο τὸ σκόρο.

Συνέχισα τή περιπλάνησί μου και βρέθηκα σε μια ἄλλη μεγάλη πόρτα κλειδωμένη, μα πού θα μπορούσα να την ἀνοίξω σπαράχνοντας με τὰς πλάτες.

"Εβαλα τὰ δυνατά μου και ἀνοίξα τή πόρτα αὐτή. Βοήθηκα ἔτσι στη δεξιὰ πτέρυγα του πύργου. Παντοῦ γύρω σκόνῃ πολλώνῶν και ἐρήμωσις. "Επίλωσις βασιλική, ἀλλ' ἀχρησιμοποίητη πρὸ αἰῶνων ἴσως. Κύτταξα ἀπο τὸ παράθυρο. Κι' ἀπο αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε κρημνός. "Αντελήφθη ἄλλον ὅτι ὁ πύργος εἶναι χτισμένος πάνω σ' ένα ἀπότομο, κρημνωδῆ λόφο, και ἔχει και ἀπο τής τρεῖς πλευρῆς τρομερὸ κρημνὸ. Σ' αὐτὰ τὰ διαμερίσματα θα ἔμειναν παλαιά οἱ ἀποθανόντες πρόγονοι του κόμητος. Τὰ

ἐπιπλα εἶνε ἀναπαυτικά και γλουσιώτατα. "Απο τὰ μεγάλα γοθτικά παράθυρα μπαίνει ἄφθονο τὸ φῶς του φεγγαριου. Τὸ λυχνίρι μου τρεμοβύνει. Αἰσθάνομαι κατὶ σάν κοίρασι και ξαπλώματα και σε μια πολτρονά... Βυθίζομαι σε διάφορες σκέψεις. Ποιὸς ἔξερε πόσες εὐγενικάσι κυρίες, πού δὲν ζοῦν πειδ, θα ἐκάθησαν στο ἴδιο αὐτὸ ἐπιπλο;

Βραδύτερον. Πρωτὸς τῆς 16ης Μαΐου.—"Ο θεός να φυλάξῃ πειδὰ τὸ μυαλό μου! "Η ἀσφάλεια εδῶ μέσα εἶναι κατὶ πού δὲν ὑπόρχει. "Εν ὅσῳ ζῶ εδῶ, μόνον ένα πρέπει να εὐχῶμαι: Να μη τρελλαθῶ. Τι γίνεται γύρω μου; Δὲν γνωρίζω καλά-καλά ἀκόμη, ἀλλὰ ἀνατριχιάζω κάθε τόσο και τρέμω. "Ολα εἶναι φορτικα και βδελυρά. Σε ποιὸν δὲ να ἐμπιστευθῶ; Στὸν κόμητα; Μεγιστε Θεέ! Θεέ πολυεύσπλαχνε! Δός μου δύναμι να εἶμαι ἀτάραχος γιατί εδῶ μέσα ὑπόρχει παντοῦ ὁ κίνδυνος τής παραφροσύνης.

"Ο κόμης μου εἶχε συστήσει να μη κοιμηθῶ σ' ἄλλο δωμάτιο μακρὰν του κοιτῶνάς μου. Και ὅμως ή τυχῇ ἔφερε ἄλλῶς τὰ πράγματα. Εἶχα καθήσει, στο νέο δωμάτιο πού ἀνοίξα, πάνω σε μια πολτρονά μπρὸς σ' ένα πολυτελές γραφεῖο. Μη ἔχοντος τι να κάμω ἄρχισα να γράφω συμπληρώνων τὸ παρὸν ἡμερολόγιον.

Σιγὰ σιγὰ ἄρχισα να με πιάνῃ ὕπνος. "Εκρυφα τὸ σημειωματάριό μου στη τσέπη μου και ξαπλώθηκα σ' ένα βελούδινο, χρυσοκέντητο ντιβάνι. Εἶχα ξαπλώθῃ ἔτσι, ὡστε κύτταξα ἀπο τὸ παράθυρο ἔξω τὸ φεγγάρι. Τι συνέβη κατόπιν; "Ησαν ὀνευρο ὅσα ἐπικολούθησαν ή πραγματικότης; Τώρα πού εἶναι πρωτὶ πειδ και τὰ σκέπτομαι πάλιν και τὰ γράφω εδῶ, ἔχω μίαν βεβαιότητα. "Οχι, δὲν ἐπρόκειτο περι ὄνευρο. "Ο τι συνέβη ήτο πραγματικότης τρομερά και ἀνατριχιαστική. Ξαπλωμένος καθὼς ήμουν κύτταξα τὸ φεγγαρισιο φῶς πούπεφτε ἀσημένιοκάτω στο πάτωμα. "Εξάφνα ἀντελήφθη πῶς δὲν ήμουν μόνος στο δωμάτιο. Θεέ ἐπουράνιε!

!"Ακολουθεῖ!

